



Arrest

nr. 139 743 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juni 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.02.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 11.09.2012 en 15.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 26.08.2009 en 07.03.2013. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag 2 standaard medische getuigschriften en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 26.08.2009 en 07.03.2013 (zie bevestiging arts dd.12.03.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissingen dd. 11.09.2012 en 15.04.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de "schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 - schending van art/187 van de wet van 29 december 2010 - schending van de formele en materiële motiveringsverplichting, schending van de zorgvuldigheidsverplichting, schending van art.3 EVRM".

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

Overwegende dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Artikel 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de Minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden en van de toegankelijkheid tot de behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde die daaromtrent advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. [...]”1 [Zie artikel 9ter §1 en §2 zoals ingevoegd bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen in werking getreden op 10 januari 2011 en wat betreft de recente nuttige inlichtingen en het standaard medisch getuigschrift dat niet ouder mag zijn dan drie maanden: artikel 2 van de wet van 8 januari 2012, in werking getreden op 16 februari 2012.]

Overwegende dat verzoekster verzocht haar precaire administratieve verblijfstoestand te regelen op basis van een aantal vastgestelde pathologiën;

Overwegende dat verzoekster zoals het past opgave deed van alle verplichte vermeldingen voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat zij haar identiteit bewees aan de hand van een geldig paspoort en dat zij haar complexe medische situatie uiteenzette; dat zij verschillende medische attesten bijvoegde nu haar medische toestand tot het vakgebied van verschillende geneesheren behoort.

Dat verzoekster meer bepaald eveneens de nadruk legde op haar leeftijd, nu zij inmiddels 70 jaar geworden was en mantelzorg nodig heeft. Verzoekster lijdt immers aan dementie waarbij zich reeds gedragsstoornissen voordoen.

Dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Overwegende dat verzoekende partij eveneens medische verslagen bijvoegde.

Overwegende dat de raadsgeneesheer van DVZ verwees naar de medische getuigschriften van 26/8/2009 en 7/3/2013 om te stellen dat de situatie "in wezen" niet verschilde van deze besproken in vorige getuigschriften.

Overwegende dat vooreerst opgemerkt dient te worden dat de vorige aanvragen nog hangende zijn én dat de bestreden beslissing dan ook niet definitief zijn.

Dat de laatste aanvraag afgewezen werd als onontvankelijk omdat het RIZIVnummer van de ondertekenende geneesheer niet vermeld stond op het standaard medisch getuigschrift.

Dat bovendien art.9 ter.3.5° stelt dat de medische situatie die aan de beoordeling voorgelegd werden dezelfde dienen te zijn als deze die al eerder aan het oordeel werden voorgelegd.

Dat "in wezen" niet verschillen een appreciatie en een marge toelaten.

Dat het immers niet redelijk is, daar waar sprake is van een dementie en een degeneratieve ziekte, waarbij thans vastgesteld dient te worden dat verzoekster niet meer alleen kan blijven, sterker nog, dat opname overwogen wordt in geriatrie omdat het voor de familie en gezinsleden zeer zwaar wordt, gelijk te stellen met de situatie van 4 en meer dan één jaar terug, zonder enig nazicht van de patiënte zelf.

Dat de bewoordingen van de arts-adviseur dan ook insluiten dat er wel degelijk verschillen zijn in het ziektebeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet draagkrachtig werd gemotiveerd zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 bovendien werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en het Redelijkheidsbeginsel;

Dat de materiële motiveringsplicht conform art. 9ter geschonden werd.

Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij genomen werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd;

Dat bovendien door de bestreden beslissing te nemen verzoekster riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling in haar land van herkomst. Dat immers door de combinatie van psychische en fysieke problemen verzoekster niet in staat is om voor zichzelf te zorgen.

Overwegende dat art. 9 ter ruimer opgevat is dan art.3 EVRM, en dat het een ruimere bescherming biedt dan art. 3 EVRM.

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering niet als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig dient te worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Dat verzoogster dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;”

2.2. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

In de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de bij de onderhavige aanvraag gevoegde standaard medische getuigsschriften en bijlagen blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen, zoals bevestigd door de arts-adviseur. De voorgelegde medische getuigsschriften bevestigen dus slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand terwijl in eerdere beslissingen hierop reeds uitgebreid werd ingegaan.

Verzoekster stelt in eerste instantie dat *“de vorige aanvragen nog hangende zijn én dat de bestreden beslissing dan ook niet definitief zijn [sic]”*. Waar zij op doelt is dat de beroepen tegen de beslissingen aangaande de eerdere aanvragen nog hangende zijn, zodat deze beslissingen niet definitief zijn. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de vraag die zich thans stelt is of de aanvraag een herhaalde aanvraag betreft, hetgeen los staat van de beslissingen die uit de eerdere aanvragen zijn voortgevloeid. Bovendien heeft verzoekster geen belang bij dit middelonderdeel, nu de Raad met de arresten nrs. 139 737 en 139 739 in respectievelijk de zaken gekend onder het nr. 131 291 en 147 967 de beroepen tegen de beslissingen inzake de eerdere aanvragen waarvan sprake heeft verworpen.

Verzoekster voelt zich verder gegriefd door het feit dat de bewoordingen van de arts-adviseur insluiten dat er wel degelijk verschillen zijn in het ziektebeeld. Zij stelt dat het *“niet redelijk is daar waar sprake is van een dementie en een degeneratieve ziekte, waarbij thans vastgesteld dient te worden dat verzoekster niet meer alleen kan blijven, sterker nog, dat opname overwogen wordt in geriatrie omdat het voor de familie en gezinsleden zeer zwaar wordt, gelijk te stellen met de situatie van 4 en meer dan één jaar terug, zonder enig nazicht van de patiënte zelf”*.

Het document dat door de arts-adviseur werd opgesteld naar aanleiding van de vergelijking van de medische documenten die werden gevoegd bij de aanvragen die opeenvolgend werden ingediend door verzoekster, luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 04.02.2014 en d.d. 26.08.2009 en d.d. 07.03.2013 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 04.02.2014 een standaard medisch getuigsschrift voor d.d. 09/01/2014 van Dr. D.C. met bijlage en d.d. 08/01/2014 van Dr. B. met bijlagen.

Uit de medische getuigsschriften blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in de 9ter aanvraag d.d. 26.08.2009 en 07.03.2013.

In de SMG's d.d. 08/01/2014 en 09/01/2014 wordt namelijk vermeld dat betrokkene nog steeds lijdt aan een gevorderde facetartrose en pijn thv de nek en de lage rug. Het gaat om een stabiele toestand waarvoor geen heilkunde vereist is. Er is nog steeds sprake van forse obesitas. De toestand is niet veranderd in vergelijking met vorige aanvragen.

Er is ook sprake van een beginnend dementieel beeld dat ook al werd behandeld in een vorige aanvraag. Deze aandoening bleef onveranderd op cognitief vlak. Er is sprake van onrust en boosheid. Het gaat echter om exact dezelfde aandoening die al werd besproken in een vorige aanvraag."

Verzoekster wil uit het gebruik van de woorden "in wezen" afleiden dat er wel degelijk verschillen zijn in het ziektebeeld. Echter blijft zij daarmee op het niveau van de inleidende passage uit het hiervoor geciteerde document en gaat zij daarmee voorbij aan de beoordeling door de arts-adviseur van de standaard medische getuigschriften en hun bijlagen in het licht van de specifieke aandoeningen van verzoekster, met betrekking tot dewelke hij stelt dat de toestand niet veranderd is in vergelijking met vorige aanvragen en dat, wat betreft het beginnend dementieel beeld, deze aandoening onveranderd bleef op cognitief vlak en het dus gaat om exact dezelfde aandoening die al werd besproken in een vorige aanvraag. Het gebruik van de woorden "in wezen" verandert niets aan de vaststellingen die erop volgen.

Waar verzoekster, wat het dementieel beeld betreft, verwijst naar het feit dat het een degeneratieve ziekte betreft, "*waarbij thans vastgesteld dient te worden dat verzoekster niet meer alleen kan blijven, sterker nog, dat opname overwogen wordt in geriatrie omdat het voor de familie en gezinsleden zeer zwaar wordt*", moet erop worden gewezen dat in de bijlage bij het standaard medisch getuigschrift dat op deze aandoening betrekking heeft uitdrukkelijk tot besluit wordt gesteld dat "*de toestand van uw patiënt om dit moment voorlopig onveranderd cognitief maar vooral boos en onrust*" [sic]. Haar uitgangspunt, dat de situatie niet meer gelijk valt te stellen met de situatie ten tijde van een vorige aanvraag, kan, gelet op deze duidelijke status quo niet worden aangenomen.

Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat niet draagkrachtig, niet correct of niet zorgvuldig, dan wel op kennelijk onredelijke wijze werd gemotiveerd aangaande de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoekster verder doet gelden dat zij door de bestreden beslissing riskeert te worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in haar land van herkomst en dat de bestreden beslissing de medische problematiek miskent door er zelfs niet naar te kijken, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat het, luidens de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vooreerst aan verzoekster toekomt om een ontvankelijke aanvraag in te dienen. Wanneer dat niet het geval is, is de verwerende partij er niet toe gehouden een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag. Bovendien draagt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM, zoals bedoeld door verzoekster, *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.4. Uit het geen voorafgaat blijkt dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS